

ling til, om anmeldernes krav kan anses for sandsynliggjort. Udvalgets afgørelse er endelig.

§ 3. Når de inden for anmeldelsesfristen fremsatte krav, der kan komme i betragtning ved tilbagebetaling, er opgjort, finder tilbagebetaling sted.

§ 4. Statsministeren bemyndiges til, når der foreligger en opgørelse over de anerkendte krav og beholdningen af overskuddets størrelse, at tage stilling til, i hvilket forhold til indbetalingen der skal finde tilbagebetaling sted.“

Heroverfor stillede udvalgets flertal (regeringspartierne's udvalgsmedlemmer) et andet ændringsforslag, hvorefter lovforslaget skulle have den affattelse, hvori det gennemførtes ved 2. og 3. behandling (jfr. ovenfor).

Som begrundelse herfor anfører flertallet i den afgivne betænkning:

„Flertallet er principielt af den opfattelse, at en tilbagebetaling til forsikringstagerne ville være den rigtigste anvendelse af de omhandlede krigsforsikringsoverskud. En generel tilbagebetaling ved forsikringsselskabernes og forvaltningsnævnenes egen foranstaltning må imidlertid efter de af forvaltningsnævnenes givne oplysninger anses for uigennemførlig, idet forsikringsselskabernes hertil fornødne materiale ikke længere forefindes.

Udvalget har herefter drøftet muligheden for en tilbagebetaling til de forsikringstagere, som måtte anmelde deres krav inden udløbet af en ved et præklusivt proklama angiven frist. En sådan løsning ville dog efter flertallets opfattelse ikke indebære en fuldt retfærdig ordning, bl. a. fordi det må befrygtes, at et stort antal af bidragyderne — selv bogføringspligtige — ikke har opbevaret deres kvitteringer. Restanter, hvis bidrag har måttet indkræves gennem forvaltningsnævnenes, ville således kunne få en bedre faktisk stilling end de, der har betalt deres bidrag i rette tid, hvilket må findes urimeligt. Endvidere mener flertallet, at en sådan ordning vil medføre omkostninger, som ikke står i rimeligt forhold til de beløb, der tilbagebetales de enkelte bidragydere, ligesom den endelige afvikling ville blive skudt ud i en uvis fremtid. Det bemærkes i denne forbindelse, at en række erhvervsorganisationer, der var repræsenteret i forvaltningsnævnet for krigsforsikringen af løssøre, allerede i 1954 i en henvendelse til det udvalg, som behandlede det da foreliggende lovforslag, har givet udtryk for den opfattelse, at en tilbagebetaling ikke bør søges gennemført, da det må anses for urimeligt at ofre arbejdskraft og omkostninger på en tilbagebetaling, som efter de foreliggende oplysninger ikke vil kunne føres til bunds.

Ved udformningen af nedenstående ændringsforslag har man i nogen grad ønsket at imødekomme erhvervenes ønsker om muligheden for øget forskning og uddannelsesarbejde.“

Ved 2. behandling nedstemtes mindretallets ændringsforslag med 81 stemmer mod 54 (V, KF, DK og SF), idet 1 grønlandsk medlem